

บันทึกเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ของเรา

Our Written History

โดย

ศิษยาภิบาล ดัก แฮมเม็ทท์

คริสตจักร เลอไฮ แวลลีย์ แบปติสต์
เมืองเอมมาฮัส รัฐเพนซิลวาเนีย

บันทึกเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของเรา

ฉ สวงลิขสิทธิ์ 2004 โดย ศิษยาภิบาล คัค แซมเม็ทท์

จัดพิมพ์โดย: คริสตจักร เลอไฮ แวลลีย์ แบปติสต์
4702 ถ. โคลบรูค
เมืองเอ็มมาฮัส รัฐเพนซิลวาเนีย 18049
ประเทศสหรัฐอเมริกา

สงวนลิขสิทธ์ทุกประการ ห้ามนำส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ไปทำซ้ำ
หรือเก็บไว้ในระบบที่สามารถนำกลับมาใช้ได้ อีก หรือเปลี่ยนรูปแบบด้วยวิธีการ
ใดวิธีการหนึ่งไม่ว่าจะเป็นด้วยวิธีการทาง
อิเล็กทรอนิกส์ วิธีการทางกลไกใดๆ การถ่ายเอกสาร การบันทึก หรือวิธีการอื่นๆ
โดยไม่ได้รับการยินยอมจากผู้เขียน เว้นแต่จะได้รับการอนุญาตตามกฎหมายลิข
สิทธ์ของประเทศสหรัฐอเมริกาเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนมีความประสงค์ที่จะให้ข้อมูลในหนังสือเล่มนี้สามารถช่วย
เหลือบุคคลแต่ละคนให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ดังนั้นการอนุญาตให้ทำการผลิต
ซ้ำจึงเป็นไปได้อย่างมากที่จะมอบให้แก่บุคคลหรือองค์กรใดๆ ที่มีจุดประสงค์
อย่างเดียวกันนี้และได้ติดต่อมายังผู้เขียน

จัดพิมพ์ในประเทศสหรัฐอเมริกา ค.ศ. 2004

บันทึกเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของเรา

โดย ศิษยาภิบาล ดัค แสมเม็ทส์

เราอยากจะขอขอบคุณเกี่ยวกับมรดกในเรื่องหลักความเชื่อของแบปติสต์ที่ได้มีการสืบทอดกันมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และในเรื่องเกี่ยวกับประวัติของเราว่าเรามีประวัติความเป็นมาอย่างไรด้วย เราได้พูดคุยกันเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงเริ่มต้นก่อสร้างขึ้นมาก่อนหน้านี้แล้ว พระองค์ทรงก่อตั้งคริสตจักรขึ้นมาคริสตจักรหนึ่ง คริสตจักรคือ ที่ประชุมท้องถิ่นซึ่งใครๆก็สามารถมองเห็นได้ คำศัพท์ “เอ็ก - คลีเซีย” ในภาษากรีกซึ่งหมายความถึงคริสตจักรนั้นที่จริงแล้วหมายถึง กลุ่มคนที่มาร่วมประชุมกันในสถานที่เฉพาะแห่งหนึ่ง นี้ไม่ได้กล่าวถึงสิ่งที่ไม่สามารถจะมองเห็นได้ด้วยตาเลย ดังนั้น คริสตจักรจึงเป็นสิ่งที่สามารถมองเห็นได้ และก็ไม่ได้กล่าวถึงสิ่งที่เป็นสากลสำหรับคนทั่วไป (ซึ่งตั้งอยู่ทั่วโลกในเวลาเดียวกัน) คริสตจักรเป็นลักษณะเฉพาะท้องถิ่น โดยการประชุมอย่างนี้เองที่เป็นคริสตจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพราะพระองค์ได้ตรัสว่า “คริสตจักรของเรา” (มัทธิว 16:18) ซึ่งจะไม่ได้เป็นเพียงที่ประชุมท้องถิ่นที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเท่านั้น แต่จะเป็นที่ประชุมท้องถิ่นที่สามารถมองเห็นได้โดยเป็นที่รวมของผู้ที่รอดแล้ว คือเป็นผู้ที่ได้รับพิชิตพินาศตามหลักคำสอนในพระคัมภีร์ซึ่งได้มาร่วมประชุมกันเพื่อจุดประสงค์ในการกระทำให้พระมหาบัญชาอันยิ่งใหญ่บรรลุผลสำเร็จ นี่เป็นความหมายอย่างย่อๆที่กล่าวถึงว่า คริสตจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าหมายถึงอะไร

พระธรรมมัทธิวบทที่ 16 ข้อ 18 กล่าวว่า ฝ่ายเราบอกท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หาไม่ได้ ขาพเจ้ากำลังสอนท่านจากชุดของคำเทศนาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์แบปติสต์ ซึ่งในวันนี้ขาพเจ้ายาจะสนทนาในเรื่องบันทึกเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของเราตามที่ปรากฏในพระวจนะของพระเจ้า โดยในครั้งต่อไปขาพเจ้ายะให้ข้อมูลแก่ท่านให้ท่านได้ทราบเกี่ยวกับ “ประวัติ-

ศาสตร์ของเราที่ได้ทำการสำรวจวิจัยกันมาแล้ว” นี่เป็นสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในช่วงเวลาหลายปีและหลายศตวรรษหลังจากที่พระคัมภีร์ได้บันทึกเสร็จสิ้นแล้ว มีบางคนอาจจะพูดขึ้นมาว่า “การกล่าวอ้างว่าแบบติสต์สามารถย้อนอดีตกลับไปได้ถึงสมัยพระเยซูนั้นเป็นคำกล่าวอ้างที่กล่าวหาญมาก” ใช่ มันเป็นคำกล่าวอ้างที่กล่าวหาญจริง ๆ แต่ข้าพเจ้าจะขอแสดงให้ท่านเห็นจากพระวจนะของพระเจ้าว่า ข้าพเจ้าจึงกล่าวอ้างเช่นนั้น บ่อยครั้งที่เดียวที่พวกแบบติสต์มักจะถูกกล่าวหาว่ามีความคิดที่คับแคบ

มีคริสตจักรของคริสเตียนอยู่เพียง 3 กลุ่มเท่านั้นและคริสตจักรของท่านก็อยู่ในหนึ่งของคริสตจักรทั้ง 3 กลุ่มนี้ โดยจะมีคริสตจักรเพียงหนึ่งใน 3 กลุ่มนี้เท่านั้นที่สามารถจะขออนุญาตตามพระคัมภีร์กลับไปถึงสมัยของพระเจ้าได้ เราสามารถจะพิสูจน์โดยใช้พระคัมภีร์ได้ซึ่งนี่เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด โดยในประการแรกนั้นเราจะมาพิจารณากันว่า พระคัมภีร์กล่าวอย่างไร และประการที่ 2 คือ เราสามารถจะพิสูจน์ตามหลักประวัติศาสตร์ได้ด้วยเช่นกัน ตรงจุดนี้เราไม่ได้กำลังพูดถึงจิตใจที่หยิ่งโสโอหัง เราไม่ได้กำลังพูดถึงความเย่อหยิ่งที่รู้สึกได้ว่า “เราถูกต้อง ส่วนคนอื่น ๆ ผิดหมด” เราไม่ได้กำลังพูดถึงเรื่องเหล่านั้นเลย แต่เรากำลังพูดถึงการพยายามที่จะแสวงหาความจริง ความสัตย์ซื่อที่มีต่อพระคริสตธรรมคัมภีร์ และการปฏิบัติตามสิ่งที่พระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรงสั่งสอนในพระวจนะของพระเจ้า

1. คริสตจักรได้รับการสถาปนาขึ้น:

ในพระธรรมมัทธิวกว่าที่ 16 ข้อ 18 พระเยซูได้ตรัสว่า พระองค์จะทรงก่อตั้งคริสตจักรของพระองค์ไว้และประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หาไม่ได้ ในประการแรกเราได้เห็นว่าพระเยซูทรงเป็นผู้เดียวที่ได้สถาปนาคริสตจักรขึ้น คริสตจักรที่พระเยซูได้ทรงสถาปนาไว้นั้นเป็นคริสตจักรแรกที่ได้ถูกสถาปนาขึ้นมาในโลก สิ่งที่น่าสนใจก็คือ เมื่อเราพิจารณาคิสตจักรที่พระเยซูได้ทรงเริ่มก่อตั้งขึ้นมาแล้วเราจะเห็นได้ว่าคริสตจักรเป็นที่ประชุมของคนทีรอดแล้วซึ่ง

เป็นผู้ที่ได้รับบัพติศมาตามหลักคำสอนในพระคัมภีร์และคนเหล่านี้ได้มาร่วมประชุมกันเพื่อกระทำให้พระมหาบัญชาอันยิ่งใหญ่บรรลุผลสำเร็จ ขณะที่เรากำลังพิจารณาตรงจุดนี้เราก็ได้เห็นว่พระเยซูทรงเรียกสาวกเหล่านี้มาจากที่ใด พวกเขาเป็นคนที่รอดแล้วซึ่งกำลังติดตามยอห์นผู้ให้บัพติศมา คนเหล่านี้ได้รับบัพติศมาโดยยอห์นตามหลักคำสอนในพระคัมภีร์ พระเยซูทรงยอมรับว่าพิธีบัพติศมาที่อัครสาวกได้รับมานั้นเป็นไปตามหลักคำสอนในพระคัมภีร์ และพระองค์ก็ไม่ได้ให้บัพติศมาคนเหล่านี้ซ้ำอีกครั้งหนึ่งเลย ภายหลังจากที่พระเยซูได้เสด็จกลับสู่สวรรค์ตามที่ได้อ่านที่กไว้ในพระธรรมกิจการบทที่ 1 ขณะที่คริสตจักรใหม่กำลังเตรียมการที่จะแต่งตั้งอัครสาวกคนใหม่เพื่อมาแทนตำแหน่งของยูดาสนั้น ได้มีหลักเกณฑ์อยู่อย่างหนึ่งว่าใครก็ตามที่จะมาเป็นอัครสาวกนั้นจะต้องได้รับบัพติศมาโดยยอห์น ดังนั้นจึงสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนว่าพิธีบัพติศมาที่กระทำโดยยอห์นนั้นก็ดีพอแล้วสำหรับพระเยซูและดีพอแล้วสำหรับการเป็นอัครสาวก ซึ่งเป็นพิธีบัพติศมาที่ดีพอสำหรับคริสตจักรยุคแรกและข้าพเจ้าคิดว่าพิธีบัพติศมาที่ดีพอแล้วสำหรับข้าพเจ้าด้วย

ดังนั้นพระเยซูจึงได้เริ่มก่อตั้งคริสตจักรนี้ขึ้นในการกระทำพันธกิจของพระองค์ในช่วงแรก อย่างไรก็ตามคริสตจักรของพระองค์เป็นคริสตจักรที่หมุนเวียนไปเรื่อย ๆ เมื่อเราคิดถึงคริสตจักรนั้นเรายังจะคิดถึงสถานที่ที่เฉพาะเจาะจงคือ เป็นคริสตจักรที่ตั้งอยู่ตรงมุมถนนนั้นถนนนั้นในเมืองนั้นเมืองนี้ ซึ่งตรงจุดนั้นจะเป็นสถานที่ที่คริสตจักรตั้งอยู่ แต่เพื่อนเอ๋ย พระเยซูไม่ได้มีคริสตจักรแบบนั้นสักแห่งเดียวเลย คริสตจักรของพระองค์มาร่วมประชุมกันในสถานที่ที่แตกต่างกัน คริสตจักรไม่จำเป็นต้องมีตึกหรืออาคารซึ่งเป็นสิ่งที่เราคาดคิดตามธรรมเนียมอเมริกันของเรา ซึ่งเป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยมและข้าพเจ้าดีใจที่เรามีตึกสำหรับใช้เป็นคริสตจักร แต่อาจจะมิใช่สักวันหนึ่งที่เราจะไม่มีตึกสำหรับคริสตจักรในอเมริกา ในประเทศคอมมิวนิสต์คริสตจักรมาร่วมประชุมกันตามสถานที่หลายแห่งที่แตกต่างกันไป พวกเขาไม่ได้ประชุมในสถานที่แห่งเดียวกันสองครั้งเพราะเขาอาจจะถูกจับกุมและนำตัวไปขังคุกได้ พวกเขาไม่มีตึกเป็นของตนเองอย่างแน่นอน พวกเขาต้องอยู่กันใต้ดิน ตึกหรืออาคารก็ไม่ได้ทำให้เป็นคริสตจักรขึ้นมาได้

ข้าพเจ้ารู้จักคนที่ตัดสินใจว่าเขาจะไปคริสตจักรนั้นหรือไม่โดยใช้หลักเกณฑ์ว่า คริสเตียนกลุ่มนั้นมีตึกหรืออาคารสวยๆ หรือเปล่า? ถ้าท่านเป็นลูกของพระเจ้าแล้วล่ะก็ตึกหรืออาคารก็ไม่น่าจะทำให้เกิดความแตกต่างในเรื่องที่ท่านจะยอมอยู่ในคริสตจักรนั้นหรือเปล่า? ท่านควรจะอยู่ในคริสตจักรเพราะพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะให้ท่านอยู่ที่นั่นและท่านปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์

พระเยซูมีคริสตจักรที่ท่องเที่ยวไปซึ่งหมุนเวียนเปลี่ยนสถานที่ไปเรื่อยๆจนพระองค์สิ้นพระชนม์ หลังจากนั้นคริสตจักรก็อยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม และได้เป็นที่รู้จักกันว่าเป็นคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม เพราะฉะนั้นคริสตจักรจึงได้รับการสถาปนาขึ้นในระหว่างการกระทำพันธกิจของพระเยซูบนแผ่นดินโลก ท่านอาจจะถามว่า “แล้วท่านทราบได้อย่างไรว่ามีคริสตจักรในเวลานั้น?” ก็เพราะพวกเขามีศิษยะหรือประมุขผู้ซึ่งจะทรงเป็นผู้นำของเขา และศิษยะหรือประมุของค์นั้นก็คือพระเยซูนั่นเอง (เอเฟซัส 1:22, โคลโลสี 1:18) และเมื่อพวกเขามีศิษยะหรือประมุขที่ย่อมเป็นสิ่งที่ดีเพียงพอแล้วที่จะเริ่มก่อตั้งคริสตจักร พวกเขาได้ประกอบพิธีบัพติศมาให้แก่คนอื่นๆ (ยอห์นบทที่ 4) พระเยซูได้ทรงประทานพระบัญชาให้แก่พวกเขาเพื่อเป็นระเบียบวินัยสำหรับคริสตจักร (มัทธิว 18) นี่ก็คือเป็นคริสตจักรแล้ว แล้วพวกเขาก็แต่งตั้งเหล่าอัครสาวกและรับเขามาดำรงตำแหน่งในคริสตจักร พวกเขาได้รับการแต่งตั้งภายในคริสตจักร ท่านคงจะไม่แต่งตั้งบุคลากรสำหรับองค์กรที่ไม่มีตัวตนหรอกนะ เพราะท่านจะต้องมีองค์กรเพื่อจะให้บุคลากรไปประจำอยู่ที่นั่นได้ แล้วพวกเขาก็มีเหรียญที่มีชื่อว่า ยูดาส พระคัมภีร์กล่าวว่า ยูดาสเป็นผู้ถือถุงเงิน (ยอห์น 12:6; 13:29) จากนั้นพวกเขาก็ได้รับพระบัญชาข้อหนึ่งโดยมีเป้าหมายเพื่อจะให้มันเป็นพระมหาบัญชาอันยิ่งใหญ่ (มัทธิว 28:18-20) แล้วเราก็ได้อ่านในพระธรรมกิจการบทที่ 1 เกี่ยวกับการที่มีคนจำนวน 120 คนมาอยู่รวมกันที่หอคันนัน ดังนั้นพวกเขาจึงมีจดบันทึกการเขาประชุมด้วย ท่านคงจะไม่ทำการเก็บบันทึกการเขาประชุมแน่นอนแต่จะมีคนเขามากระทำกิจกรรมบางอย่างร่วมกัน โดยในการประชุมนั้นพวกเขาได้มีการแต่งตั้งผู้ที่จะมาปฏิบัติหน้าที่แทนอัครสาวกยูดาส เอาละ แล้วทำไมพวกเขาจะต้องหาคนมาปฏิบัติหน้าที่แทนอัครสาวกผู้นั้นและจัดการประชุมธู-

กิจของคริสตจักรเพื่อแต่งตั้งอัครสาวกเว้นแต่พวกเขาจะมีคริสตจักรที่ใดก่อตั้งขึ้นแล้ว ก็จะต้องมีคริสตจักรแห่งหนึ่งแล้วในเวลานั้น

2. คริสตจักรได้รับฤทธิ์อำนาจ:

ดังนั้นคริสตจักรจึงได้รับการสถาปนาขึ้นในระหว่างการกระทำพันธกิจของพระเยซูบนแผ่นดินโลกนั่นเอง ประการที่สองคือ คริสตจักรได้รับฤทธิ์อำนาจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันฟื้นเทสตามพระธรรมกิจการ 2:4 โดยพระคัมภีร์ได้กล่าวว่า เขาเหล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งตั้งตนพูดภาษาต่างๆตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงได้ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า พระเยซูได้เคยตรัสบอกแก่พวกเขาไว้ในบทที่ 1 แล้วว่าอีกไม่กี่วันพวกเขาจะได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งเหตุการณ์นี้จะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน พระองค์ได้ตรัสสั่งให้พวกเขายังยังอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มจนกว่าเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้น ในขณะที่เรากำลังอยู่ในพระธรรมกิจการบทที่ 2 และในทันใดนั้นพระวิญญาณของพระเจ้าก็เสด็จลงมา ยังเขาทั้งหลายพวกเขาจึงประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเพื่อนเอ๋ย นี่ไม่ใช่เหตุการณ์ที่พวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นครั้งแรก เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จลงมาสถิตอยู่กับบรรดาเหล่าสาวกในพระธรรมยอห์น บทที่ 20 แล้ว คือในตอนที่พระเยซูทรงระบายลมหายใจออกเหนือเขาแล้วตรัสว่า ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าพวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว แต่ในพระธรรมกิจการบทที่ 2 นั้นเป็นช่วงเวลา que คริสตจักรได้รับฤทธิ์เดชหรือฤทธิ์อำนาจ พวกเขาได้รับฤทธิ์อำนาจเพื่อปฏิบัติภารกิจที่พระเยซูได้ทรงมอบหมายแก่เขา แต่ในปัจจุบันท่านทั้งหลายและเขาตัวเองไม่จำเป็นที่จะต้องได้รับ “การบัพติศมาจากพระวิญญาณ” เพราะการบัพติศมาจากพระวิญญาณซึ่งพระเยซูได้ทรงกล่าวถึงนั้นเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวในวันฟื้นเทสและจะไม่เกิดขึ้นอีกเลยส่วนการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของเราได้อย่างต่อเนื่อง และจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อท่านและเขาเจ้ายินดีที่จะแยกตัวออกจากความบาป ได้รับการชำระล้าง

แล้วก็ยอมรับว่าเราต้องการพระเยซูคริสต์และทูลขอให้พระองค์เสด็จเข้ามาสวมทับเรา และทรงควบคุมดูแลชีวิตของเรา นอกจากนี้พระองค์ก็ยังทรงปรารถนาที่จะเข้ามาทำหน้าที่ควบคุมดูแลคริสตจักรของเราเช่นกัน

เขาทั้งหลายได้ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์กันทุกคนแล้วในพระธรรมเล่มเดียวกันในข้อ 41 คนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรด้วยความยินดีก็รับบัพติศมา ในวันนั้นมีคนเข้าเป็นสาวกเพิ่มอีกประมาณสามพันคน ตอนนั้นข้าพเจ้าอยากจะกล่าวว่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้เสด็จเข้ามาสวมทับพวกเขาด้วยพระวิญญาณเท่านั้น แต่ยังได้ทรงให้เขาทั้งหลายมีทุกสิ่งที่มีพร้อมสำหรับการปรนนิบัติรับใช้ในภารกิจนี้ด้วย พระองค์ไม่ได้ทรงควบคุมดูแลชีวิตของเขาเท่านั้นหากท่านเองก็มีความประสงค์เช่นนั้น แต่พระองค์กำลังใช้พวกเขาเพื่อเป้าหมายในการประกาศข่าวประเสริฐให้เผยแพร่ออกไปด้วย เพื่อนเอย นี่เป็นเป้าหมายของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า เป้าหมายของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าที่เสด็จเข้ามาในชีวิตของเราไม่ใช่เพื่อที่เราจะมีรู้สึกที่ดีได้ และไม่ใช่เพื่อที่เราจะสามารถใช้ความพยายามที่จะทำให้ผู้อื่นรู้สึกประทับใจว่าเรามีชีวิตฝ่ายวิญญาณ นั่นไม่ใช่เป้าหมายของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเลย เป้าหมายของพระองค์ก็คือการควบคุมดูแลเรา และชักนำสายตาของเราจะให้เพ่งมองไปที่องค์พระเยซูคริสต์เจ้าเพื่อที่เราจะรักพระองค์ และสะท้อนออกมาเป็นการแสดงออกถึงความรักที่เรามีต่อพระองค์ให้ประจักษ์แก่โลกนี้เพื่อว่าคนเหล่านั้นจะได้รักองค์พระผู้ช่วยให้รอดที่เรารักเป็นอย่างยิ่งและถูกดึงดูดใจให้เข้ามาหาพระองค์ได้ นี่เป็นสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในวันเพ็นเทกอสเต และตรงนี้เรายังได้อ่านข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวว่ามีคนจำนวนถึงสามพันคนที่ได้รับความรอดในวันนั้น และในข้อ 47 ยังกล่าวว่คนเหล่านั้นที่กำลังจะรอดก็ได้ เขาสวมทับกับคริสตจักรที่วิงขึ้นทุก ๆ วัน

ดังนั้นพวกเขาจึงเป็นคนที่ได้รับความรอด และเขาก็ได้รับบัพติศมาและเขาสวมทับกับคริสตจักร พวกเขาได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักร และตามที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่าท่านคงไม่สามารถจะให้ผู้หนึ่งผู้ใดเขาสวมทับกับสิ่งที่ไม่มีความดีในตัวมันได้ ท่านจะต้องมีอะไรบางอย่างที่มีตัวตนอยู่แล้วจึงจะสามารถสวมทับ

เพิ่มเติมเขาไปอีกได้ ดังนั้นเราจึงสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนว่าในวันฟื้นเทศ-
เตนนั้นได้มีคริสตจักรเกิดขึ้นมาก่อนหน้านี้แล้ว

3. คริสตจักรไคเดิบโตขึ้น:

คริสตจักรจึงได้รับฤทธิ์อำนาจมาในลักษณะดังกล่าว ในตอนนี้เรา
อาจจะถามคำถามว่า ถ้าคริสตจักรได้รับฤทธิ์อำนาจ แล้วจะเกิดอะไรขึ้นจาก
ฤทธิ์อำนาจที่ได้รับมาแล้ว? คริสตจักรก็ไคเดิบโตขึ้นนั่นเอง เพราะฉะนั้น
คริสตจักรไม่ได้รับการสถาปนาเท่านั้น คริสตจักรไม่ได้รับฤทธิ์อำนาจเท่านั้น
แต่คริสตจักรไคเดิบโตขึ้นด้วย พวกเขาได้เจริญเติบโตขึ้นและได้เข้าถึงผู้คน
ด้วยข่าวประเสริฐขององค์พระเยซูคริสต์เจ้ามากขึ้น ตรงนี้เป็นจุดที่ดีทีเดียว
ในข้อพระคัมภีร์ข้อที่ 41 เราได้อ่านมาแล้วว่า มีอีกประมาณสามพันคนที่ได้
สมทบเข้ากับพวกสาวกอีก ตอนแรกพวกสาวกได้ต้อนรับฝูงชนเป็นอันมาก
ที่ยังที่นั่นในวันฟื้นเทศศตซึ่งถือเป็นการเลี้ยงของพวกยิว คนเหล่านี้กำลัง
แสวงหาพระวจนะของพระเจ้าอยู่ เพราะพวกเขาได้เรียนรู้อะไรจากพระเจ้า และได้
เริ่มเทศนาเกี่ยวกับเรื่องที่ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ที่กระทำให้คำพยากรณ์ทุกข้อของ
พระคัมภีร์เดิมสำเร็จ อาจารย์เปโตรไม่ได้เทศนาเกี่ยวกับคำพยากรณ์เท่านั้น
แต่ยังได้เทศนาเกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติ และการที่พวกเขาได้ทำผิดธรรมเนียมปฏิบัติ
ของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพอย่างไรด้วย ประชาชนจึงรู้สึกสำนึกผิดและถาม
เปโตรว่าพวกเขาจะรอดได้อย่างไร

มีคริสตจักรแห่งหนึ่งในรัฐฟลอริดาซึ่งเป็นคริสตจักรที่สมาชิกได้รับการ
ฝึกฝนให้เป็นพยาน และนี่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อน้องชายของข้าพเจ้า
ไปเยี่ยมคริสตจักรของคอนกลุ่มนี้ น้องชายของข้าพเจ้านั่งลงและกำลังคอยพร้อม
ด้วยพระคัมภีร์ของเขาเพื่อให้อาจารย์เริ่มเทศน์ขึ้น แล้วก็มีสุภาพสตรีคนหนึ่ง
นั่งอยู่ห่างออกไปประมาณ 1 เมตร เธอได้เข้ามาแนะนำตัวเองและกล่าวว่า “ดิฉัน
อยากจะขอเล่าสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ได้เกิดขึ้นกับฉันให้คุณฟังได้มั๊ยคะ?” แล้วเธอก็เริ่ม

เล่าถึงเรื่องเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์และการที่พระเจ้าได้ทรงช่วยเธอให้รอดได้
อย่างไร และหลังจากที่เธอเล่าคำพยานในชีวิตของเธอจบแล้วเธอก็ถามขึ้นมา
ว่า “เคยมีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นกับคุณหรือเปล่า?” เธาคิดว่า “โอ้โห
สุภาพสตรี คนนี้น่าสนใจจริงๆ! เธออยากจะพูดเรื่องขององค์พระผู้เป็นเจ้า
ให้คนอื่นฟัง” ตอนนั้นน้องชายของข้าพเจ้ายังไม่ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้นหรือ
เขาก็กล่าวอีกว่าทันทีที่การนมัสการจบลงเขาก็พบผู้ชายอีกคนหนึ่งที่ได้เข้ามา
แนะนำตัวเองและ ถามขึ้นมาว่า “นี่ ผมอยากจะขอเล่าสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ได้
เกิดขึ้นกับผมให้คุณ ฟังได้มั๊ยครับ?” แล้วชายผู้นั้นก็เล่าคำพยานในชีวิตของเขา
เกี่ยวกับการที่เขา มารูจักกับพระเยซูคริสต์เจ้าได้อย่างไร แล้วเขาก็ถามขึ้นมา
“เคยมีเหตุการณ์เช่นนี้ เกิดขึ้นกับคุณหรือเปล่า? น้องชายของผมจึงได้สอบ
ถามไปเรื่อยๆจนทราบสิ่งที่พวกเขากระทำกันในคริสตจักร คือคริสตจักร
ได้สอนและฝึกฝนให้สมาชิกเป็นพยาน และปรัชญาของพวกเขาก็คือ
คนที่เข้ามาในคริสตจักรอาจจะเข้ามาเพียง ครั้งเดียวและไม่ย้อนกลับมา
อีกเลย ดังนั้นจึงควรให้แน่ใจว่าเราได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่เขาแล้ว
จริงอยู่ที่พวกเขาได้นั่งฟังคำเทศนาจากธรรมมาสน์แล้ว แต่คำเทศนา
นั้นอาจจะไม่ได้มีความหมายต่อเขาเป็นการส่วนตัวเสมอไป เพราะ
ฉะนั้นหากมีโอกาสก็ให้เราเข้าไปพูดคุยกับเขาเป็นการส่วนตัวอีก ข้าพเจ้า
คิดว่านี่เป็นวิธีการที่ขอดีเยี่ยมในการพูดคุยกับคนอื่น ๆ เกี่ยวกับพระเยซูและ
นั่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับคริสตจักรในยุคแรกนี้ด้วย ขอให้ข้าพเจ้าพิสูจน์ให้
ท่าน ได้เห็นสักหน่อยเถิด ลองพลิกไปดูในพระธรรมกิจการบทที่ 4 ข้อ 4
แต่คน เป็นอันมากที่ได้ฟังคำสอนนั้นก็เชื่อ ซึ่งนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพัน
คน นี่ไม่ใช่จำนวนผู้ชาย 5,000 คนที่นับรวม 3,000 คนที่ได้กล่าวถึงในบทที่
2 นั้นนะครับ แต่นี่เป็นจำนวน 5,000 คนนอกเหนือจาก 3,000 คนในบทที่ 2
ดังนั้นเมื่อรวมกันแล้วเราก็จะได้จำนวนคนอย่างน้อย ๆ ก็ 8,000 คนเลยทีเดียว
และถ้าท่านช่วยให้ผู้ชาย 5,000 คนได้รับความรอดท่านก็คงจะช่วยให้ผู้หญิง
จำนวนเท่าๆ กันได้รับความรอดในที่แห่งนั้นด้วย และท่านก็คงจะช่วยให้เด็ก
จำนวนเท่าๆ กันได้รับความรอดเช่นเดียวกัน ซึ่งสามารถจะกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งก็คือ
คือ ท่านจะมีคนอีกอย่างน้อย 10,000 คนนอกเหนือจากจำนวนผู้ชายที่ถูกกล่าว

ถึงนี้ ท่านก็อาจจะต้องพิจารณาว่ามีคนจำนวนถึง 15,000 คนที่กำลังอยู่ร่วมกัน
ที่นั่นในพระคัมภีร์ข้อ 4 ซึ่งนั่นก็เป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจอย่างยิ่งมิใช่หรือ?

ในพระคัมภีร์ข้อ 31 เมื่อเขาอธิษฐานแล้ว ที่ซึ่งเขาประชุมอยู่นั้นได้หวั่น
ไหว และคนเหล่านั้นประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้กล่าวพระวจนะของ
พระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ อาจารย์เปโตรและยอห์นได้ถูกจับกุมและถูกเขียน เมื่อ
คนเหล่านั้นปล่อยตัวอาจารย์เปโตรและยอห์นออกมาพวกเขาได้กำชับท่านทั้ง
สองว่า “ห้ามพวกแกพูดถึง นามนั้น อีก” คริสตจักรจึงจัดการประชุมอธิษฐานขึ้น
พวกเขาไม่ได้อธิษฐานว่า “ขอพระเจ้าทรงปกป้องคุ้มครองเราด้วย” พวกเขาไม่ได้
อธิษฐานว่า “ขอพระเจ้าทรงป้องกันเราไว้จากการข่มเหง” พวกเขาไม่ได้อธิษฐาน
ว่า “ขอพระเจ้าทรงรักษาให้เรารอดชีวิตด้วยเถิด” แต่พวกเขาได้อธิษฐานว่า “ขอ
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดประทานความกล้าหาญแก่เราเพื่อที่เราจะสามารถ
เทศนาและกล่าวพระวจนะของพระเจ้าได้” นี่เป็นวิธีเริ่มต้นในการอธิษฐาน
ของเขา ทั้งๆที่พวกเขาถูกสั่งว่า “ถ้าแกทำเช่นนี้อีก เราก็จะเขียนตีแก
เราอาจจะฆ่าแกเสีย ซึ่งมันจะหมายถึงวาระสุดท้ายของชีวิตแก” แต่ผู้นำคริสตจักร
กลับกล่าวว่า “เราไม่สนใจ ขอให้ชีวิตของเราเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตเถิดเราปรารถ
นาที่จะดำเนินชีวิตเพื่อพระเยซูคริสต์ เราปรารถนาที่จะพูดเพื่อพระเยซูคริสต์
และไม่่ว่าเราจะมีชีวิตอยู่อีกกี่วันเราก็จะขอใช้เวลาอันนั้นในการเป็นพยานเพื่อพระ
เยซูคริสต์”

แต่ขอให้สังเกตสิ่งที่เกิดขึ้นในบทที่ 5 เราจะสังเกตเห็นในพระธรรม
ข้อ 14 ที่พระคัมภีร์กล่าวว่า มีชายหญิงเป็นอันมากที่เชื่อถือ ได้เข้ามาเป็นสาวก
ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าก่อน พระคัมภีร์กล่าวถึงจำนวนคนเป็นอันมาก
ครั้งแรกกล่าวถึง 3,000 คน แล้วก็มากกล่าวถึงคน 5,000 คน แล้วเดี๋ยวนี้พวกเขาทำ
ลังกล่าวถึงจำนวนคนเป็นอันมากที่เพิ่มเข้ามาในคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม

ขอให้ดูพระธรรมข้อ 28 พวกเขาได้ถูกจับกุมอีก ขอให้สังเกตข้อหาที่
พวกเขาได้รับ เราได้กำชับพวกเขาอย่างแข็งแรงมิให้สอนออกข้อนี้ ก็ดูเถิด เจ้าได้

ให้คำสอนของเจ้าแพร่ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม และปรารถนาให้ความคิดเนื่องด้วย
โลหิตของผู้นั้นตกอยู่กับเรา คนเหล่านั้นไม่ชอบเอาเสียเลย พระคัมภีร์กล่าวว่า
พวกเขาได้ทำให้คำสอนของเขา แพร่ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าสงสัยว่าขณะ
นี้มีใครรูปร่างใหม่ว่ามีคริสตจักรตั้งอยู่ตรงนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้นเมื่อข้าพเจ้า
ออกไปแจกใบปลิวและได้พูดกับใครบางคนแล้วเขากล่าวว่า“ใช่ ใช่ เรามีคริสต-
จักรแบบนั้นแล้วนี่แล้ว” หรือ“ใช่แล้ว ใช่แล้ว มีบางคนเคยมาแถวนี้และได้พูดกับ
ฉันเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว” นั่นเป็นเวลาที่น่าตื่นเต้นจริงๆ ข้าพเจ้าอยากจะได้รับประ-
สพการณ์อย่างนั้น แต่ข้าพเจ้าจะรู้สึกท้อใจเล็กน้อยเมื่อมีคนมาหาและพูดคุยกับ
อีกคนหนึ่งโดยยื่นใบปลิวให้เขาที่ร้านหรือที่ไหนก็ตาม แล้วคนนั้นก็กล่าวว่า“โอ
ฉันไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับคริสตจักรนั้นมาก่อนเลย” “อะไรนะ! คุณอาศัยอยู่ที่นั่นมา
ตั้งนานแต่ยังไม่มีการมาพูดกับคุณเลยหรือ? คุณทำงานที่นั่นมานานหรือยัง?” ทำ
ไม่ว่าไม่มีใครไปพูดกับพวกเขาเลย? เรื่องเช่นนี้จะรบกวนจิตใจข้าพเจ้าอย่างยิ่ง
ข้าพเจ้าอยากจะให้ทุกคนรู้โดยไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องเกี่ยวกับคริสตจักรหรือ
แต่จะต้องให้เขาารู้เกี่ยวกับพระผู้ช่วยหรือผู้ที่คริสตจักรกล่าวถึงต่างหาก นั่นเป็น
สิ่งที่สำคัญและจะต้องอยู่เหนือสิ่งอื่นใดในใจของเราเสมอ

ขอให้สังเกตพระธรรมกิจการในบทที่ 5 ข้อ 42 อีกครั้งหนึ่ง ที่ในพระ-
วิหารและตามบ้านเรือน เขาได้สั่งสอนและประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซู-
คริสต์ ทุกๆวันมิได้ขาด ท่านได้เห็นแล้วว่าพวกเขาไม่ได้คอยคริสตจักรเพียงอย่าง
เดียวเท่านั้น พวกเขาไม่มีแม่แต่อาคารสักหลังหนึ่ง พระคัมภีร์กล่าวว่าเหตุการณ์
เช่นนี้เกิดขึ้นเป็นประจำทุกวัน เขาทั้งหลายได้กระทำในพระวิหารและตามบ้าน
เรือนทุกแห่ง คนเหล่านี้ออกไปและพยายามที่จะเข้าไปในบ้านทุกหลังที่เรือน
ถ้าเป็นบ้านทุกหลังที่อเมริกานี้ท่านคงจะต้องเคาะประตูหรือกดออกเพื่อจะพยายาม
เข้าไปในบ้าน แต่ในบางประเทศท่านจะต้องยื่นนอกประตูรั้วหน้าบ้าน ท่าน
ไม่ได้รับอนุญาตให้เขาไปถึงประตูบ้านด้วยซ้ำ ท่านจะต้องยื่นอยู่ที่ประตูรั้วนอก
บ้านแล้วตะโกนเขาไปหาคนในบ้าน“สวัสดิ์คนในบ้านจะ”โดยหวังว่าจะมีคนได้
ยินและตอบกลับมา แต่ท่านทราบอะไรไหม? ในวัฒนธรรมแบบนั้นบ่อยครั้งที่เสีย
วที่คนเหล่านั้นเป็นมีใจที่เปิดกว้างและเป็นมิตร ไม่ตรีมากกว่าคนอเมริกันเสียอีก

บ่อยครั้งที่เจอแบบนี้ “เฮ้! เชิญเข้ามาข้างในก่อนสิ” แล้วเขาก็ช่วยดึงสุนัขออกไปเพื่อ
ว่าท่านจะสามารถเข้าไปในบ้านได้ พระคัมภีร์กล่าวไว้ตรงนี้ว่า เขาได้สั่งสอน
และประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ ทุกๆวันมิได้ขาด และเขาได้
กระทำเช่นนี้กับทุกบ้าน นั่นจึงเป็นเหตุที่เราไปตามบ้านแต่ละหลัง และนั่นเป็น
เหตุที่เราพยายามที่จะพูดคุยกับคนที่บ้านของเขา แต่ไม่ใช่ว่าเราอยากจะยึดเยียด
ศาสนาของเราให้แก่เขา เราอยากจะไปพบคนตรงที่ที่เขาอยู่ และบ่อยครั้งที่คน
ซึ่งอยู่ในบ้านที่เขาอาศัยอยู่นั้นเองมักจะตอบสนองต่อข่าวประเสริฐของพระเยซู
คริสต์ได้ดียิ่งขึ้น

ขอให้ดูพระธรรมกิจการบทที่ 6 ข้อ 7 การประกาศพระวจนะของพระ-
เจ้าได้เจริญขึ้น และจำพวกศิษย์ก็ทวีขึ้นเป็นอันมากในกรุงเยรูซาเล็มและพวก
ปุโรหิตเป็นอันมากก็ได้เชื่อฟังในความเชื่อนั้น เพื่อนเอ๋ย คริสตจักรนี้ได้เติบโต
ขึ้น พวกเขาไม่ได้นั่งอยู่เฉยๆเพียงอย่างเดียว เราเองก็ควรจะถูกออกไปจากสิ่งที่เรา
กำลังทำอยู่ แล้วไปหาคนอื่น ๆ และเชิญชวนให้เขามาคริสตจักร หากคนอื่น ๆ
และนำเขามาเข้ามา หากคนอื่น ๆ และนั่งลงกับเขาตรงที่ที่เขาอยู่ซึ่งก็คือที่บ้าน
ของเขานั้นเองแล้วก็แบ่งปันพระวจนะของพระเจ้าแก่เขา นี่ควรจะเป็นภาระใจ
ของคริสตจักรของเรา จังหวะการเต้นในหัวใจของเราควรจะเป็นความปรารถนา
ที่เราอยากแบ่งปันพระวจนะของพระเจ้าให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แล้วคริสต-
จักรนี้ก็จะเติบโตขึ้น

4 คริสตจักรได้ขยายตัวออกไป:

ขณะนี้เราก็มาถึงข้อใหม่แล้ว นั่นคือคริสตจักรได้ขยายตัวออกไป
มีความแตกต่างในการใช้คำของบาทเจ้าตรงนี้ ดังนั้นขอให้บาทเจ้าได้อธิบาย
สักเล็กน้อย การเติบโตเป็นเวลาที่เราสร้างของเราเองเจริญเติบโตขึ้นเรื่อยๆ
แต่การขยายตัวนั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อผู้ใดคนหนึ่งแยกตัวออกไป แล้วก็แต่งงาน
และในที่สุดก็มีลูก นี่เป็นการขยายตัวออกไป ท่านไปเริ่มต้นอีกครอบครัวหนึ่ง
ในที่อีกแห่งหนึ่งและท่านก็ไม่ใช่คนที่เติบโตขึ้น คนเหล่านั้นต่างหากจะเป็น

คนที่เติบโตขึ้นต่อไป แต่พวกเขาก็เป็นคนที่สืบทอดมาจากครอบครัวของท่าน นี่เป็นการขยายตัว นี่เป็นสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ให้ท่านกระทำกับคริสตจักร พระองค์ไม่ทรงประสงค์ให้เรานั่งเฉย ๆ อยู่ตรงนี้แล้วพูดว่า “ให้เรามาสร้างคริสตจักรที่ใหญ่โตกันเถอะ ให้เรามาสร้างคริสตจักรที่ใหญ่โตขึ้นกว่าเดิมกันเถอะ ให้เรามาสร้างคริสตจักรที่ใหญ่โตที่สุดกันเถอะ ให้เรามาสร้างคริสตจักรที่ใหญ่โตมหาพารกันเถอะ” แต่พระองค์ทรงกล่าวว่า “ให้เรามาสร้างคริสตจักรอีกแห่งหนึ่ง และยังคงให้คริสตจักรแห่งนี้ได้เติบโตต่อไปพร้อม ๆ กันเถอะ” พระองค์ทรงประสงค์ให้เราเติบโตและพระองค์ทรงประสงค์ให้เราขยายตัวออกไปเพื่อนำคนอื่นเข้ามาด้วย พระองค์ทรงประสงค์ให้เราขยายตัวออกไปเพื่อนำคนอื่นเข้ามาและให้เราหวังโยจิตวิญญานในพื้นที่ของเราเองด้วย แต่ในขณะที่เดียวกันพระองค์ก็ทรงหวังโยจิตที่จะให้เราขยายตัวของเรากออกไปยังสถานที่แห่งอื่นในประเทศอเมริกาและทั่วโลกด้วย พระองค์ทรงประสงค์ให้เรามีส่วนร่วมในพันธกิจเกี่ยวกับการประกาศ และนี่เป็นสาเหตุที่มีคริสตจักรของเราตั้งอยู่ที่นี้

ในตอนนี้อธิษฐานให้เรามาดูในพระธรรมกิจการบทที่ 8 และพิจารณาดูว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นได้อย่างไร การที่เขาฆ่าสเทเฟนเสีย นั้นเขาโลก็เห็นชอบด้วย คราวนั้นเกิดการข่มเหงคริสตจักรครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม และศิษย์ทั้งปวงนอกจากพวกอัครสาวกได้กระจัดกระจายไปทั่วแคว้นแควนยูเดียกับสะมาเรีย เขาโลเป็นเจ้าหน้าที่ของศาล เขามีสิทธิที่จะฆ่าคริสเตียนได้ มีสิทธิที่จะจับกุมคริสเตียนและให้นำตัวไปขังคุกได้ และนั่นเป็นสิ่งที่เขาโลกำลังกระทำอยู่ในเวลานั้นเขาได้จับคริสเตียนเหล่านี้ไปขังคุก เขาได้ฆ่าคริสเตียนคนอื่น ๆ อย่างเดียวกับที่ทำกับสเทเฟน มีผู้คนล้มตายเป็นร้อย ๆ และคริสเตียนเหล่านี้กำลังถูกกดขี่ข่มเหง พวกยิวรู้สึกไม่พอใจคริสเตียนอย่างรุนแรง ดังนั้นพวกเขาจึงเริ่มที่จะสร้างแรงกดดันขึ้นมา บางครั้งเขาพบเจ็ดว่าพวกเขาจะดีขึ้นหากจะมีแรงกดดันในประเทศบางสักเล็กน้อย และเขาพบเจ็ดว่าแรงกดดันกำลังจะเกิดขึ้นแล้วด้วย ปัจจุบันนี้มีเหตุการณ์ทางการเมืองหลายอย่างที่ดูเหมือนว่าไม่ค่อยจะดีสำหรับคริสเตียนเลย คริสเตียนในพระธรรมกิจการบทที่ 8 ต้องประสบกับปัญหาที่ยากลำบากและเกิดการข่มเหง ดังนั้นพวกเขาจึงถูกกดดันให้กระจัดกระจายไป ท่านอาจจะคิด

ว่าคนเหล่านี้ถูกกดขี่ให้ต้องกระจัดกระจายไปพวกเขาจะวิ้งหนีด้วยความหวาดกลัวว่าจะต้องตาย “เราสูญเสียบ้านของเราไป เราสูญเสียครอบครัวของเราไป เราสูญเสียงานของเราไป เราจะดำเนินอยู่ต่อไปได้อย่างไร?” คนเหล่านี้วิ้งหนีไปยังเมืองอื่นๆ และตอนนี้พวกเขาต้องอยู่ที่นั่นกันตามลำพังแล้ว ให้เรามาคุยกันว่าเกิดอะไรขึ้นในพระคัมภีร์ข้อ 4 ฉะนั้นฝ่ายศิษย์ทั้งหลายซึ่งกระจัดกระจายไปที่เที่ยวประกาศพระวจนะนั้น “หลบซ่อนตัวหรือ”? นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระคัมภีร์ของข้าพเจ้ากล่าวไว้ พระคัมภีร์กล่าวว่า เขาทั้งหลาย ก็เที่ยวประกาศพระวจนะนั้น ข้าพเจ้าหมายความว่า คนเหล่านี้รู้สึกตื่นเต้นกับเรื่องของพระเยซูมากจนกระทั่งได้เที่ยวไปพูดคุยถึงเรื่องของพระเยซูในที่ทุกแห่งเลยทีเดียว

หลังจากที่คนเหล่านี้ได้กระจัดกระจายไปประกาศพระวจนะในทุกที่ทุกแห่งแล้วในพระคัมภีร์ข้อ 6 ประชาชนก็พร้อมใจกัน ฟังถ้อยคำที่ฟิลิปได้ประกาศ เพราะเขาได้อินทານพูด และได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้น ประชาชนก็เริ่มฟัง และในข้อ 12 แต่เมื่อฟิลิปได้ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และพระนามแห่งพระเยซูคริสต์แล้ว คนทั้งหลายก็เชื่อ และรับบัพติศมาทั้งชายและหญิง มีผู้คนกำลังได้รับความรอดเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ แล้วคนเหล่านี้ได้ผู้เชื่อที่เทียมเท็จเข้ามาบางหรือเปล่า? แน่นอน ซีโมนเป็นคนหนึ่งในกลุ่มนี้ แต่เพื่อนเอ๋ย มีประชาชนมากมายที่วางใจในพระเยซูคริสต์อยู่ทุกหนทุกแห่ง นี่เป็นคริสเตียนที่ถูกยกขึ้นให้ได้รับความรอด แล้วพวกเขาได้รับการฝึกสอนและเตรียมใจออกไปเป็นพยานในกรุงเยรูซาเล็ม และทันใดนั้นเนื่องจากการข่มเหงที่ได้เกิดขึ้นพวกเขาก็ย้ายไปที่เมืองนี้ ที่เมืองนั้นและที่เมืองอื่นๆและกระจัดกระจายไปทั่วทุกภูมิภาค เมื่อเขาทั้งหลายไปถึงที่ต่าง ๆ เขาก็ไม่ได้ปิดปากของตัวเองเลย พวกเขายังคงพูดถึงเรื่องของพระเยซูคริสต์ เพราะพวกเขาเป็นห่วงเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้า ประชาชนในเมืองต่างๆ ก็เริ่มฟัง เริ่มให้ความสนใจและก็มีคนเริ่มได้รับความรอดเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในไม่ช้าพวกเขาที่มีกลุ่มเล็กๆ สองหรือสามคนแล้วก็เพิ่มขึ้นเป็นห้าหรือสิบคน แล้วก็เพิ่มขึ้นอีกเป็นยี่สิบหรือสามสิบคน จากนั้นก็เพิ่มขึ้นเป็นสี่สิบหรือห้าสิบ พวกเขาจึงต้องเขียนจดหมายส่งไปยังอัครสาวกที่กรุงเยรูซาเล็ม โดยมีเนื้อความในจดหมายว่า “คงจะต้องมีสักคนหนึ่งเดินทางมา

ช่วยเหลือเราที่นี่ เพราะเราไม่ทราบอะไรมากนักเกี่ยวกับสิ่งที่เรากำลังกระทำอยู่ เรามีคนที่ได้วางใจในพระเยซูคริสต์อยู่ที่นั่นประมาณห้าสิบคนดังนั้นจะต้องมีใครสักคนเดินทางมาสอนคนเหล่านี้ที่นั่นแล้วละคงจะเป็นเรื่องสนุกไม่น้อยที่จะได้รับจดหมายแบบนี้บ้าง มิใช่หรือ? “เรามีคนที่ได้วางใจในพระเยซูคริสต์อยู่ที่นั่นประมาณสองร้อยคน แต่เราไม่ทราบอะไรมากนักเกี่ยวกับสิ่งที่เรากำลังกระทำอยู่ เราทำได้เพียงการพยายามที่จะอ่านพระคัมภีร์และทำให้ดีที่สุดเท่าที่เราสามารถจะทำได้ ท่านคิดว่าใครสักคนจากคริสตจักรของท่านจะเดินทางมาสอนพระวจนะให้แก่เราที่นี่ได้ไหม?” ข้าพเจ้าคงจะตื่นเต้นถ้าได้รับจดหมายเชิญในลักษณะนี้ นี่เป็นสิ่งที่เราจะต้องอธิษฐานทูลขอเพื่อว่าโอกาสเช่นนี้จะเปิดทางให้แก่เราบ้าง

สิ่งที่เรากำลังพูดถึงอยู่ในพระธรรมกิจการบทที่ 8 ก็คือ คริสตจักรนี้เริ่มจะขยายตัวออกไป ซึ่งไม่ได้เกิดขึ้นโดยการวางแผนของคริสตจักรเองแต่เป็นแผนการของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังใช้พวกเขาให้เขาไปในชุมชนทุกหนทุกแห่ง คริสตจักรทั้งหลายจึงได้เริ่มก่อตั้งขึ้น

ในพระธรรมกิจการบทที่ 10 ตรงนั้นเราจะได้เห็นเรื่องราวของโคเรเนลิอัส และจะได้เห็นว่าพระเจ้าทรงทำงานอย่างไร โคเรเนลิอัสเป็นชาวต่างชาติ และไม่ใช่ว่าแต่เพียงแค่นั้นเขายังเป็นนายทหารของชาวโรมันด้วย แต่พระเจ้าได้ทรงทำงานในจิตใจของเขาและได้ทรงใช้ให้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งไปหาเขาและพูดกับเขาว่า “จงไปคนไปเชิญเปโตรที่บ้านของซีโมนช่างฟอกหนังมาเถิด” โคเรเนลิอัสจึงใช้ให้คนของเขาไปที่นั่น พวกเขา ก็ไปเชิญตัวเปโตรกลับมา เปโตรได้ยื่นฟังโคเรเนลิอัสเล่าเรื่องของเขาว่า “มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้มาแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบว่าท่านอยู่ที่นั่น ทูตสวรรค์ได้สั่งให้ข้าพเจ้าไปเชิญท่านมา และทูตสวรรค์คนนั้นยังได้แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบว่าท่านจะเป็นผู้บอกถึงหนทางแห่งความรอดให้แก่ข้าพเจ้า ทูตสวรรค์กำชับว่าข้าพเจ้าจำเป็นต้องพูดกับท่าน” เปโตรคงได้แต่ยืนคิดอยู่ตรงนั้นว่า “ฉันไม่อยากจะเชื่อเลย” แล้วครั้งสุดท้ายที่มีคนมาเชิญท่านไปในลักษณะนี้คือเมื่อไร? ครึ่งสุดท้ายที่มีคนมาหาท่านและพูดกับท่านว่า “ท่านทราบไหมว่าฉันได้พบกับพระเจ้า ฉันกำลังศึกษาพระคัมภีร์และฉันก็ปรารถนาที่จะได้รับความ

รอด ฉันไม่ทราบว่าคุณรอดเป็นอย่างไร แต่ได้มีทูตสวรรค์มาปรากฏแก่ฉันและได้ออกให้ฉันมาที่บ้านของท่าน แล้วท่านจะเป็นผู้อธิบายให้ฉันทราบว่าฉันจะมาถึงพระเยซูคริสต์ได้อย่างไร” นี่คงเป็นเรื่องที่น่าสนุกตื่นเต้นมิใช่หรือ? ท่านคงอยากจะทำให้มีใครซักคนมาที่บ้านของท่าน มาเคาะประตูและพูดว่า “พระเจ้าทรงใช้ให้ฉันมาที่นี่ พระองค์ทรงบอกฉันว่าท่านสามารถอธิบายให้ฉันทราบว่าฉันจะรอดได้อย่างไร” โอโฮ! ข้าพเจ้าไม่เคยมีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นในชีวิตของข้าพเจ้าเลย

แล้วอาจารย์เปโตรกล่าวอย่างไร? เขาก็กล่าวว่า ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่าพระเจ้าไม่ทรงเลือกหาผู้ใด (กิจการ 10:34) ท่านคงเห็นแล้วว่าพระเจ้าต้องทรงกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่จริงๆ ในชีวิตของเปโตรจึงสามารถทำให้เขาหลุดพ้นจากการมีอคติได้ พระเจ้าก็จำเป็นจะต้องกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตของท่านเพื่อทำให้ท่านหลุดพ้นจากการมีอคติด้วยเช่นกัน เรามีอคติกันทุกคนนั่นแหละ ถ้าคนเหล่านั้นมีลักษณะที่เหมือนกับเรา เราก็มักจะคิดว่าเขาก็น่าจะเป็นคนที่ดีพอที่จะได้รับความรอดแต่คนเหล่านั้นแตกต่างจากเราก็มักมีบางสิ่งผิดปกติกับพวกเขาแล้วละ ถ้าเขาแตกต่างจากเราก็มักมีแนวโน้มที่จะเกิดอคติซะแล้ว นั่นเป็นลักษณะของเราทั้งหลาย นั่นเป็นลักษณะของมนุษย์ทุกคนนั่นแหละ แต่อาจารย์เปโตรกล่าวว่า ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่า พระเจ้าไม่ทรงเลือกหาผู้ใด แล้วอาจารย์เปโตรก็อธิบายให้โครเนลีสทราบเรื่องเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ เขาจึงได้รับความรอด อาจารย์เปโตรได้มองไปรอบๆ และเห็นเพื่อนชายวัยสองสามคนอยู่กับอาจารย์เปโตรในที่แห่งนั้นด้วย คนเหล่านี้เป็นคนที่รอดแล้วและเป็นสมาชิกของคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่นี่คืออาจารย์เปโตร อาจารย์เปโตรกล่าวอย่างไรนะ ใครอาจจะห้ามคนเหล่านี้ที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนเรา โดยมีให้เขาจับบาปผิดสมาด้วยน้ำได้? (ข้อ 47) มีใครอยากจะทำออกมาใหม่ว่าเราไม่ควรจะจับผิดสมาบุคคลผู้นี้? ข้าพเจ้าหมายความว่าเราพร้อมที่จะเริ่มก้าวใหญ่ๆ ตรงนี้กันแล้ว เราไม่ได้มีคริสตจักรทั้งหมดมาอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากัน เราอยู่ต่างหากที่นี่ ดังนั้นเราจะจับผิดสมาพวกเขาหรือ เราจะไม่จับผิดสมาพวกเขา? คริสตจักรไซเรไน้ออกมาเทศนาข่าวประเสริฐ คริสตจักรทั้งหมดได้ให้สิทธิอำนาจแก่เราแล้ว ดังนั้นท่านเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย?

เราควรจะทำอย่างไร? พวกเขาจะต้องตัดสินใจกันตรงนั่นเอง แต่ก็ไม่มีใครสามารถคิดเหตุผลดีๆ ที่จะโต้แย้งได้ ชายผู้นี้รอดแล้ว เราไม่สามารถจะปฏิเสธได้ ใช่เขาเป็นคนต่างชาติแล้วพระเจ้าทรงทราบสิ่งที่พระองค์กำลังกระทำหรือเปล่า? ทำไมพระเจ้าจึงช่วยสุนัขต่างชาติให้ได้รับความรอดเอาละให้เขาเดินลงไปในน้ำ แล้วอาจารย์เปโตรก็บังพิศมาโครเนลีส

ในบทที่ 11 อาจารย์เปโตรจะต้องเดินทางกลับไปยังคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มและรายงานให้คริสตจักรทราบเหมือนอย่างที่มีฆซันนารีกระทำกันในปัจจุบันนั่นเอง อาจารย์เปโตรไม่ได้ออกไปโดยสิทธิอำนาจของตนเอง แต่เขาได้รับสิทธิอำนาจที่จะออกไปประกาศและบังพิศมาคนเหล่านั้น เมื่อเขาได้รับความรอดแล้ว ดังนั้นอาจารย์เปโตรจึงต้องกลับมายังคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม และอาจารย์เปโตรพูดอะไร? อาจารย์เปโตรได้พูดว่า“ข้าพเจ้ามีข่าวที่จะรายงานให้ทราบ ข่าวบางเรื่องก็เป็นข่าวดี แต่ข่าวบางเรื่องก็อาจจะไม่ค่อยดีสำหรับท่านนัก มีทูตสวรรค์ได้ปรากฏแก่ชายคนหนึ่ง เขาจึงใช้คนของเขาให้ไปเชิญพวกเรามาจากเมืองยัฟฟา พวกเราจึงเดินทางกลับไปยังเมืองซีซารียาและไปหยุดลงอยู่ที่บ้านของชายผู้นั้น แล้วได้เทศนาข่าวประเสริฐเขาจึงได้รับความรอด ภรรยาของเขาก็ได้รับความรอด คนทั้งบ้านของเขาก็ได้รับความรอดกันทั้งหมด แม่เตทหารของเขາบางคนก็ได้รับความรอด และคนรับใช้ของเขາบางคนก็ได้รับความรอดด้วย วา! นี่คงเป็นการฟื้นฟูที่ยิ่งใหญ่อะไรเช่นนี้” ดังนั้นทุกคนจึงกล่าวว่า“ขอมน” แล้วอาจารย์เปโตรก็พูดต่อว่า“ชายผู้นี้เป็นคนต่างชาติ” พวกเขาก็กล่าวว่า“โอ ไม่นะ!” แล้วอาจารย์เปโตรก็กล่าวอีกว่า“ชายผู้นี้เป็นนายร้อยในกองทหาร” พวกเขาก็กล่าวขึ้นมาว่า“โอ ไม่นะ!” เขาทั้งหลายซึ่งอยู่ในที่ประชุมไม่มีใครรู้สึกชื่นชมยินดีเลยจึงได้เกิดการโต้แย้งท่ามกลางพวกเขาว่าเราควรจะยอมรับผู้เปลี่ยนความเชื่อซึ่งเป็นคนต่างชาติหรือเปล่า? ทันใดนั้นพวกเขาก็ต้องยอมจำนนและจำต้องยอมรับว่าสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำนั้นสำคัญยิ่งกว่าอคติของพวกเขาเอง

เมื่อก่อนนี้คริสตจักรบางแห่งทางภาคใต้ของปะเทศอเมริกาได้บันทึกข้อความไว้ในธรรมนูญของ คริสตจักรว่าคนผิวชาวเท่านั้นที่จะเข้าร่วมกับคริสต-

จักรของเขาได้ เพื่อนเอ๋ย อคตินั้นฝังรากลงไปลึกมาก แม้แต่พระเยซูยังมีปัญหา กับเหล่าสาวกของพระองค์เลย พระองค์จึงต้องทำลายอคติที่มีอยู่ในพวกเขาเสีย ท่านทราบไหมว่าจะไร้อคติทำให้พวกเขาเปลี่ยนใจได้? การเปลี่ยนใจนั้นก็เกิดขึ้นหลังจากที่พวกเขาเริ่มส่งมิชชันนารีไปยังทวีปแอฟริกา คนผิวดำเริ่มรับความรอด แล้วก็รับบัพติศมา และเมื่อท่านบัพติศ คนเหล่านั้นพวกเขาจึงกลายเป็นสมาชิกของคริสตจักร? ท่านใดนั้นคริสตจักรทั้งหลายที่มีสมาชิกซึ่งไม่ใช่คนผิวดำ ทศนคติของคนในคริสตจักรก็คงจะเป็นว่า “เอาละ เอาละ คนเหล่านั้นอยู่อีกซีกโลกหนึ่งและเราก็คงจะไม่ต้องเห็นเขาหรอก ดังนั้นฉันคิดว่าเราคงจะอดทนกับพวกเขาได้” แต่ท่านใดนั้นการติดต่อสื่อสารและการคมนาคมก็กลับกลายเป็นเรื่องง่าย ผู้คนสามารถเดินทางออกนอกประเทศของตนเองไปยังประเทศอเมริกาเพื่อเยี่ยมชมเยียนกันได้ และบางคนก็เริ่มไปร่วมนมัสการกับคริสตจักรที่คนเหล่านั้นเป็นสมาชิกอยู่ ถ้าจะพูดถึงความสับสนอลหม่านที่เกิดขึ้นในคริสตจักรในเวลานั้นท่านก็คงจะมองเห็นภาพได้อย่างชัดเจนทีเดียว แต่ชอบคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ศิษยาภิบาลได้กล่าวว่า “เราจะต้องเผชิญหน้าและยอมรับกับสิ่งที่เกิดขึ้น” ศิษยาภิบาลเริ่มเทศนาและสั่งสอนเกี่ยวกับเรื่องนี้ คริสตจักรของคนกลุ่มดังกล่าวจึงได้เลือกจุดยืนที่ถูกต้อง

คริสเตียนชาววิกตอเรียกำลังมองคนต่างชาติเหล่านี้ในลักษณะที่ว่า “มีอะไรผิดปกติกับคนเหล่านี้เนี่ย? เราไม่ต้องการคนเหล่านี้ซักหน่อย” แต่ในท่านใดนั้นพวกเขาต้องติดหนึบกับคนเหล่านี้และกลับต้องมาพูดว่า “บางที่เราควรจะยอมรับคนเหล่านั้นนะ” แต่ก็ยังมีบางคนทีโกรธ ขอให้อ่านบทที่ 11 และท่านจะพบว่า มีบางคนในพวกเขาที่ไม่พอใจกับเรื่องนี้เลยและอาจจะถึงขั้นถอนตัวออกจากคริสตจักรไปเลยก็ได้ อย่างไรก็ตามพวกเขาต้องคิดหนักเกี่ยวกับเรื่องนี้แน่นอน เหตุการณ์ที่มีคนต้องออกไปจาก คริสตจักรในลักษณะนี้เกิดขึ้นในคริสตจักรหลายแห่งเลยทีเดียว การเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้นมาก็เป็นเรื่องที่น่าเศร้าใจ แต่ไม่ใช่หน้าที่ของพระเจ้าที่จะให้มีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น ข้าพเจ้าไม่สนใจหรือว่าท่านจะอยู่ที่ใด ข้าพเจ้าเคยพูดกับนักเทศน์ผิวดำที่มีทัศนคติอย่างเดียวกันนี้กับคนผิวดำในคริสตจักรของเขามาแล้ว เรื่องอย่างนี้สามารถจะเกิดขึ้นได้

ทั้งสองฝ่าย มันเป็นไปได้ทั้งสองทางนั่นแหละ แต่เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องเลย เมื่อมาพิจารณาทั้งคำพูดและการกระทำทุกอย่างแล้วก็จะเห็นได้ว่าเราทุกคนมาจากอาดัม เราทุกคนต่างก็เป็นพี่น้องกันทั้งนั้น ข้าพเจ้าไม่สนใจว่าท่านจะแตกเทือกเถาเหล่ากอมาจากไหน ไม่ว่าท่านจะชอบใจหรือไม่ก็ตาม ทั้งตัวท่านและข้าพเจ้าต่างก็อยู่ในต้นตระกูลเดียวกันทั้งสิ้น

คริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มกำลังแตกตื่นกับเหตุการณ์เช่นนี้ เขาทั้งหลายได้เกิดการทะเลาะโต้เถียงกัน แต่ขอบพระคุณพระเจ้าในสิ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำในคริสตจักรแห่งนี้ เพราะในพระธรรมกิจการบทที่ 11 พวกเขาได้ใช้ไมหิซันนารีออกไปประกาศข่าวประเสริฐ ฝ่ายคนทั้งหลายที่ระจัดกระจายไปเพราะการเคี้ยวเข็ญเนื่องจากสเทเฟน ก็พากันไปยังเมืองฟินิเซีย เกาะไซปรัส และเมืองอันติโอก และไม่ได้กล่าวพระวจนะแก่ผู้ใดนอกจากแก้อิวพวกเดียว และมีบางคนในพวกเขาเป็นชาวเกาะไซปรัสกับชาวไซรีน เมื่อมายังเมืองอันติโอก ก็ได้กล่าวประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูเจ้าแก่พวกกรีกด้วย และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่กับเขา คนเป็นอันมากได้เชื่อและกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ขวานี้ก็แลลือไปยังคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม เขาจึงใช้บารนาบัสให้ไปยังเมืองอันติโอก (11:19-22) เมื่อบารนาบัสไปถึงที่นั่นเขาก็เริ่มจัดตั้งคริสตจักรที่มีระบบขึ้นแห่งหนึ่งโดยใช้สิทธิอำนาจที่ได้รับจากคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มนั่นเอง เขาได้เริ่มจัดระบบคริสตจักรที่เมืองอันติโอกให้เรียบร้อย และในไม่ช้าคริสตจักรแห่งนี้ก็เติบโตขึ้น

ในบทที่ 11 บารนาบัสได้นำเขาโลเข้ามาเป็นผู้ช่วยศิษยาภิบาล ส่วนในบทที่ 13 พระเจ้าทรงเริ่มตรัสในใจของสมาชิกคริสตจักรที่เมืองอันติโอก คนเหล่านั้นจึงกล่าวกันว่า“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ให้เราส่งท่านทั้งสองออกไปช่วยเหลือในการทำพันธกิจนี้” นั่นคือ เปาโลและบารนาบัสซึ่งเป็นศิษยาภิบาลและศิษยาภิบาลที่ร่วมงานกันนั่นเอง คริสตจักรก็กล่าวว่า“พระเจ้ากำลังตรัสกับเราว่าเราควรจะทำงานในคริสตจักรต่อไปโดยไม่มีท่านทั้งสองเสียแล้ว เราควรจะให้ท่านทั้งสองออกไปเป็นมิชชันนารี” เปาโลกับบารนาบัสก็กล่าวว่า

“พระเจ้าได้ตรัสบอกแก่เรามาแล้ว และคงจะเป็นที่ชัดเจนอย่างแน่นอนแล้วว่าขณะนี้เป็นเวลาที่เหมาะสมแล้ว ให้เราไปกันเถอะ” ท่านจะสังเกตได้ว่าในเหตุการณ์อย่างนี้มีจุดตกลงร่วมกันในคริสตจักรอยู่เสมอ เพราะนี่เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยไว้แล้วว่าจะให้เกิดขึ้น แล้วทั้งสองคนก็ออกเดินทางไปและในไม่ช้าท่านทั้งหลายก็ได้เห็นคริสตจักรเกิดขึ้นทุกหนทุกแห่ง

ในบทที่ 13 และบทที่ 14 นั้นอาจารย์เปาโลได้เดินทางไปไกลถึงทวีปเอเชีย น้อยทีเดียว หากท่านได้อ่านบทที่ 13 และบทที่ 14 ท่านก็จะทราบว่าเป็นการเดินทางของมิชชันนารีที่น่าตื่นเต้นและเราใจจริงๆ อาจารย์เปาโลและอาจารย์บารนาบัสมุ่งหน้าออกไปประกาศพระวาระของพระเจ้าจึงได้มีคริสตจักรเกิดขึ้นที่เมืองเคอร์บี เมืองลิสตรา และเมืองเมืองอโคเนียม แล้วในบทที่ 14 ท่านทั้งสองก็เดินทางกลับไปยังเมืองอันทิโอก ในข้อพระคัมภีร์ตั้งแต่ข้อ 20 ถึงข้อ 23 พวกเขาได้รายงานให้คริสตจักรทราบเกี่ยวกับการเดินทางทั้งสิ้นของมิชชันนารีและเกี่ยวกับเรื่องที่มีประชาชนได้รับความรอด ได้รับบัพติศมา และคริสตจักรได้ถูกจัดระบบใหม่มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย ท่านทั้งหลายคงจะได้เห็นแล้วว่าพวกเขาขยายตัวให้เกิดการแพร่กระจายออกไปได้อย่างไร คริสตจักรที่เมืองเยรูซาเล็มได้ก่อตั้งคริสตจักรแห่งหนึ่งที่เมืองอันทิโอก แล้วคริสตจักรที่เมืองอันทิโอกก็ได้ออกไปก่อตั้งคริสตจักรต่างๆ ทั่วทุกหนทุกแห่งในบริเวณนั้นเลยทีเดียว

ท่านทราบไหมว่าข้าพเจ้าปรารถนาจะได้เห็นอะไร? ในฐานะที่เป็นพ่อ ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้เห็นลูกชายและลูกสาวของข้าพเจ้า ได้ถูกพระเจ้าไช้มากกว่าตัวข้าพเจ้า นั่นเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนา ท่านทราบไหมว่าข้าพเจ้าปรารถนาอะไรสำหรับคริสตจักรของเรา? ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้เห็นคริสตจักรลูกบางแห่งที่เราก่อตั้งขึ้นกระทำพันธกิจเพื่อพระเจ้ามากกว่าเราเสียอีก ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้เห็นพวกเขาทำอะไรมากกว่าที่เราได้เคยกระทำมาแล้ว ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้เห็นพวกเขากระทำมากกว่าที่เราเคยเชื่อว่าเราจะสามารถกระทำได้ ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้เห็นพวกเขากระทำเพื่อพระเจ้าอย่างต่อเนื่องและก้าวหน้ายิ่งขึ้นไปเรื่อยๆ อย่างแท้จริง นั่นเป็นสิ่ง

ที่ข้าพเจ้าอยากจะเห็นและเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าอยากจะให้เกิดขึ้น นั่นเป็นแบบแผนของพระคัมภีร์และนั่นเป็นสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในพระคัมภีร์ตอนนี้

ดังนั้นพวกเขาจึงได้ก่อตั้งคริสตจักรขึ้นหลายแห่ง ซึ่งสุดท้ายก็ไปสิ้นสุดที่แคว้นมาซิโดเนียในบทที่ 16 ถึงบทที่ 18 อาจารย์เปาโลได้สิ้นสุดงานรับใช้ในตอนนี้ที่แคว้นมาซิโดเนียด้วยการเทศนาประกาศพระวจนะของพระเจ้าโดยที่มีประชาชนได้รับความรอดอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นเองจึงมีคริสตจักรเกิดขึ้นอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งก็แน่นอนว่าคริสตจักรในทวีปเอเชียมีอยู่หลายแห่งที่ได้กล่าวถึงในพระธรรมวิวรณ์บทที่ 2 และ 3 ก็ได้เกิดขึ้นในเวลานั้นด้วย สิ่งที่เราากำลังพูดถึงตรงนี้ก็ คือ ทุกหนทุกแห่งที่เราเดินทางไปนั้นเราจะพบว่ามีการตั้งคริสตจักรอยู่เป็นอันมากนั่นเอง

ขอให้ข้าพเจ้าสรุปเนื้อหาตอนนี้สักหน่อยเถิด พระธรรมกิจการบทที่ 19 ข้อ 10 กล่าวว่า อาจารย์เปาโลท่านได้กระทำอย่างนั้นสิ้นสองปี จนชาวแคว้นเอเชียทั้งพวกยิวและพวกกรีกได้ยินพระวจนะของพระเยซูเจ้า เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่เมืองเอเฟซัส และสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจนในเมืองเอเฟซัสก็คือ อาจารย์เปาโลกำลังอยู่ในระหว่างการเดินทางเพื่อประกาศข่าวประเสริฐในฐานะมิชชันนารีเป็นครั้งที่ 3 อาจารย์เปาโลได้เช่าโรงแรมหรือห้องประชุมไว้อ่างหนึ่ง ห้องประชุมนี้ไม่ได้เป็นของอาจารย์เปาโล เปาโลได้เช่าไว้ใช้ในเวลากลางวัน คือในช่วงกลางๆ ของตอนบ่าย เพราะเป็นช่วงเวลาที่ร้อนและไม่มีใครใช้ห้องประชุม ห้องประชุมนี้มีลักษณะเป็นห้องที่มีที่นั่งครึ่งวงกลมซึ่งจะมีคนเข้ามาใช้เป็นที่ประชุมทุกรูปแบบในตอนเช้าและตอนกลางคืนช่วงดึกๆ เพราะห้องประชุมจะเย็น แต่ในตอนบ่ายทุกคนหยุดพัก อาจารย์เปาโลได้เช่าห้องประชุมดังกล่าวเป็นเวลา 2 ปี ซึ่งก็มีผู้คนเข้ามาฟังอาจารย์เปาโลเทศนาและสั่งสอนอยู่เสมอ บรรดาสาวกเหล่านี้ที่ได้ฟังอาจารย์เปาโลเทศนา สั่งสอน นำคนมาถึงพระเยซูคริสต์ และได้บัพติศมาคนเหล่านี้ ในที่สุดพวกเขาเองก็ได้เดินทางออกไปก่อตั้งคริสตจักรต่างๆ ในเมืองทุกรูปแบบที่ตั้งอยู่ในบริเวณนั้นทั้งหมดด้วย ในไม่ช้าคริสตจักรหลายแห่ง อย่างเช่น คริสตจักรที่เมืองโคโลสสีก็ได้ถูกก่อตั้งขึ้นซึ่งเป็นคริสตจักรที่แม่

แต่อาจารย์เปาโลเองก็ไม่เคยไปปรากฏตัวเลย ดังนั้นจึงมีคริสตจักรหลายแห่งที่
“ได้ถูกก่อตั้งขึ้นโดยที่อาจารย์เปาโลไม่เคยไปมาก่อนเลย แต่เป็นสาวกของอาจารย์
เปาโลนั่นเองที่ลงเอยด้วยการไปเทศนาถึงที่นั่น นี่แหละคือพันธกิจที่ปรากฏใน
พระคัมภีร์ใหม่ ทั้งสิ้น ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเพิ่มจำนวนขึ้นเป็นทวีคูณและ
ขยายตัวออกไปอย่างต่อเนื่อง และเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเผยแพร่พันธกิจออกไป
จนถึงพื้นที่ที่ท่านและข้าพเจ้าไม่สามารถจะไปถึงได้ แต่ในขณะที่เราเผยแพร่
พันธกิจออกไปนั่นเองคนอื่นๆ ก็เผยแพร่พันธกิจออกไปด้วยและคนทั้งหลายก็
เผยแพร่พันธกิจออกไปด้วยเช่นกัน

พระธรรมโคโลสีบทที่ 1 กล่าวว่า บรรดาสรรพสิ่งที่ได้ถูกสร้างขึ้นและ
ชาวโลกทั้งปวงต่างก็ได้ยินข่าวประเสริฐกันทั้งสิ้น เพราะในวันและชั่วอายุของ
สาวกเหล่านี้เขาได้เผยแพร่ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ไปทั่วโลกและไปถึง
บรรดาสรรพสิ่งที่ทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในโลกนั้นอย่างแท้จริง

บางคนอาจจะถามว่า “กลุ่มแบปติสต์มาจากไหน? เรากำลังแกะรอยกลุ่ม
แบปติสต์อยู่ คริสตจักรได้ถูกก่อตั้งขึ้นโดยพระเยซู คริสตจักรได้รับฤทธิ์อำนาจ
ในวันฟื้นเทสเต แต่เพื่อนเอ๋ย ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาคริสตจักรก็ขยายตัวเติบโต
ขึ้นและในขณะที่เดียวกับที่คริสตจักรเริ่มจะขยายตัวออกไปนั้นพระเจ้าก็เริ่มกระ-
ทำพันธกิจอันยิ่งใหญ่ คริสตจักรจึงเริ่มได้เริ่มขยายตัวออกไป และในการที่คริส-
ตจักรได้ขยายตัวเติบโตออกไปโดยมีการตั้งคริสตจักรในที่อื่นๆ อีกเป็นอันมาก
นั้นผลที่เกิดขึ้นจากการเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณนั้นก็ทำให้ดูเหมือนว่าคริสตจักรกำลัง
จะระเบิดแตกกระจายออกไป ตรงจุดนี้เราอาจจะเรียกว่าคริสตจักรกำลังจะระเบิด
ออกไปเลยทีเดียว เพราะพวกเขาได้ออกไปทุกหนทุกแห่งโดยได้นำข่าวประเสริฐ
ของพระคริสต์ไปถึงคนทั้งปวงอย่างแท้จริง

ท่านอยากจะทราบใหม่ว่าแบปติสต์คืออะไรกันแน่? ก็ที่กล่าวมาทั้ง
หมดนั้นแหละเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับแบปติสต์ทั้งสิ้น และนั่นเป็นเหตุที่เรามาย
อยู่ที่นี้กัน “แล้วจากจุดเริ่มต้นนั้นเราไปไหนต่อล่ะ?” เราทราบได้อย่างไรว่ามี

กลุ่มเบปติสต์อยู่ในโลกนี้? เราทราบได้อย่างไรว่าความเชื่อของเราสืบทอดมาจากสมัยพระเยซู? เราจะมาพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องนี้กันในเนื้อหาตอนต่อไปในหัวข้อประวัติศาสตร์การสำรวจวิจัยเกี่ยวกับคริสตจักร สิ่งที่เราเจ้ากำลังพูดถึงในขณะนี้ก็คือ พระเจ้าทรงมีพระประสงค์สำหรับคริสตจักรของเรา และถ้าเราอยากจะปฏิบัติตามแบบอย่างของคริสตจักรในพระคัมภีร์ใหม่ เราก็จะต้องเป็นเหมือนคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม และนั่นจะเป็นรูปแบบของคริสตจักรที่ท่านและข้าพเจ้าจะต้องตัดสินใจว่าเราจะเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรแบบนั้น ข้าพเจ้าอยากจะให้ชีวิตของข้าพเจ้ามีผลกระทบต่อคนที่อยู่ล้อมรอบข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่เพียงอยากจะเสริมสร้างให้คนของพระเจ้าสามารถจะกระทำสิ่งที่พระเจ้าทรงปรารถนาให้เรากระทำเท่านั้น แต่ข้าพเจ้าอยากจะเข้มงวดกับการเป็นพยานภายนอกกำแพงตึกคริสตจักร ข้าพเจ้าอยากจะเกิดผลมากกว่าที่ข้าพเจ้าได้เคยกระทำมา ข้าพเจ้าอยากจะพูดคุยเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์มากกว่าที่ข้าพเจ้าได้เคยพูดคุยมา ข้าพเจ้าอยากจะเป็นพยานและหาวิธีที่จะนำข่าวประเสริฐของพระคริสต์ไปถึงผู้คนทั้งหลาย และข้าพเจ้าหวังว่านี่จะเป็นความปรารถนาของท่านด้วย ข้าพเจ้าแน่ใจว่านี่เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าและข้าพเจ้าคิดว่านี่เป็นเป้าหมายที่เราจะต้องกำหนดไว้ขณะที่เราเริ่มมีความพร้อมที่จะพูดต่อพระเจ้าว่า “ข้าแต่ องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงโปรดช่วยเราที่จะกระทำพันธกิจมากกว่าที่เราเคยกระทำมาในการที่จะนำคนทั้งหลายให้มาถึงพระเยซูคริสต์” ขอให้ลดหย่อนคำนี้ลงเป็นเสียงเรียกกรองจากหัวใจของเราทั้งหลายด้วยเถิด

(Thai)